 Ministrstvo za gospodarstvo URAD RS ZA INTELKTUALNO LASTNINO		
Vredn.:	30 -06- 2010	Priloge:
Datum prip. pošiljke:	29.6.2010	Poštna številka: 15391
Šifra zadeve:	31221-21/2007-70	Signirni znak: 101

U 940/2008-11

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom _____, ob sodelovanju _____ kot članov senata ter _____, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Zdrúženje skladateljev, avtorjev in založnikov za zaščito avtorskih pravic Slovenije (SAZAS), Špruha 19, Trzin, ki jo zastopa _____, zoper toženo stranko Republiko Slovenijo, ki jo zastopa Urad RS za intelektualno lastnino, zaradi ukrepa nadzornega organa, o tožbi tožeče stranke zoper sklep Urada RS za intelektualno lastnino št. 31221-21/2007-24 z dne 21. 3. 2008, na nejavni seji dne 10. 6. 2010

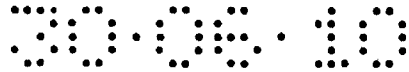
o d l o č i l o :

Tožba se zavrne.

O b r a z l o Ź i t e v

Tožena stranka je z izpodbijanim sklepom tožeči stranki odredila, naj odpravi kršitve določb Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (Uradni list RS, št. 16/07 – uradno prečiščeno besedilo, dalje ZASP) s tem, da v roku 45 dni od vročitve sklepa skupščina združenja SAZAS sprejme 1.) letno poročilo organa upravljanja in nadzora o zbranih avtorskih honorarjih in nadomestilih, njihovi delitvi, izvajanju sporazumov iz 156. člena ter sporazumov s tujimi kolektivnimi organizacijami; 2.) mnenje organov upravljanja in nadzora o revizijskem poročilu in mnenju pooblaščenega revizorja o pravilnosti in skladnosti poslovanja; 3.) ukrepe Združenja SASAZ za odpravo nepravilnosti, ki jih je ugotovil pooblaščen revizor; 4.) predlog finančnega načrta kolektivne organizacije, ki vključuje plan stroškov njenega poslovanja in 5.) letni načrt, ki bo v skladu s 1. odstavkom 153. člena ZASP obravnaval načrt delitve prihodka med avtorske honorarje in stroške poslovanja.

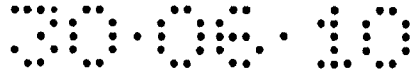
V obrazložitvi tega sklepa tožena stranka navaja, da iz zapisa sklepa 10. redne skupščine tožeče stranke, ki je bila sklicana 5. 6. 2007, izhaja, da je skupščina obravnavala in potrdila poročilo predsednika upravnega odbora, finančno poročilo za poslovno leto 2006, revizorjevo poročilo za leto 2006, poslovno – finančni načrt za leto 2007, letni načrt za leto 2007, poročilo predsednika odbora za zaščito avtorskih pravic, poročilo nadzornega odbora, poslovno – finančni načrt za leto 2007 ter poročilo predsednika disciplinskega razsodišča. Glede letnega poročila organov upravljanja

in nadzora, ki je predpisano v 1. točki 161. člena ZASP, tožena stranka ugotavlja, da iz skupščinskega gradiva ni mogoče jasno ugotoviti, kolikor sredstev je bilo v letu 2006 dejansko zbrano in razdeljeno med vse imetnike pravic, koliko med domače in koliko med tuje, poleg tega ni razviden dejanski znesek promocijskega sklada in ni pojasnjeno, komu in po kakšnih kriterijih so se delila sredstva iz sklada. Noben od dokumentov, ki jih je obravnavala skupščina, ne vsebuje podatkov o delitvi zbranih avtorskih honorarjev in nadomestil, ki so potrebni, da posamezni avtor lahko preveri delitev. Tožena stranka se pri tem sklicuje tudi na 26. člen Pravilnika tožeče stranke o zaščiti avtorskih pravic in delitvi honorarjev, ki določa, da se avtorski honorarji delijo na podlagi splošnega obračuna, ki ga na predlog odbora za zaščito avtorskih pravic potrdi upravni odbor. Ta obračun je temeljni dokument za delitev, zato bi moral biti vključen v letno poročilo, tako da bi o njem odločala tudi skupščina. Poleg tega tožena stranka ugotavlja, da v gradivu ni zadostnih informacij o izvajanju sporazumov z uporabniki in s tujimi kolektivnimi organizacijami, tako da je kršena 1. točka 161. člena ZASP. Skupščina tudi ni obravnavala in sprejela mnenj organov upravljanja in nadzora o poročilu revizijske gospodarske družbe o opravljenem pregledu računovodskih izkazov ter o mnenju pooblaščenega revizorja o pravilnosti in skladnosti poslovanja kolektivne organizacije z zakonom, notranjimi akti in sporazumi, ki jih je sklenila z drugimi, čeprav to zahteva 3. točka 1. odstavka 161. člena ZASP. Tožena stranka ugotavlja še, da skupščina ni sprejela ukrepov po 4. točki 1. odstavka 161. člena ZASP. Pooblaščen revizorka je namreč podala mnenje s pridržkom glede v letu 2006 izvedene delitve sredstev, prejetih za pretekla leta, ki jih je tožeča stranka delila na podlagi točk, doseženih v letu 2005, čeprav bi bila po mnenju revizorke bolj ustrezna delitev na podlagi točk, doseženih v letu, na katerega se prejeto plačilo nanaša. Za odpravo teh kršitev skupščina ni sprejela nobenih ukrepov. Tožena stranka nadalje ugotavlja, da poslovno finančni načrt, ki ga je sprejela 10. redna skupščina, ni ustrezno razdelan, tako da ob koncu poslovnega leta ne bo mogoče preveriti, ali je bil uresničen ali ne. Sprejeti finančni načrt ne vsebuje obrazložene ocene, koliko bo v letu 2007 prihodkov in koliko stroškov, tako da ni v skladu s 5. točko 1. odstavka 161. člena ZASP. Tudi obravnavani in sprejeti letni načrt za leto 2007 nima zakonsko določenih vsebin, saj ne vsebuje nobenih podatkov, obrazložitev, predlogov ali predvidevanj glede avtorskih honorarjev, ki naj bi bili razdeljeni, in glede stroškov, ki naj bi nastali v letu 2007. Tak načrt omogoča preverjanje, ali so bili prihodki kolektivne organizacije namenjeni avtorskim honorarjem članov v skladu s sprejetim letnim načrtom, obravnava in sprejem tega načrta pa omogoča članom združenja, da neposredno vplivajo na razporeditev prihodka svoje kolektivne organizacije. Ker skupščina ni sprejela letnega načrta z ustreznimi podatki, je tožena stranka kršila 1. odstavek 153. člena ZASP. Tožena stranka ocenjuje, da je glede na to, da je bila tožeča stranka s kršitvami seznanjena že 7. 11. 2007, primeren rok za odpravo kršitev 45 dni.

Tožeča stranka v tožbi navaja, da je tožena stranka zagrešila bistveno kršitev pravil postopka, ker ji ni dala možnosti, da se izjavi o vseh dejstvih in okoliščinah, ki so pomembne za odločbo, ne o zapisu sklepov 10. redne skupščine tožeče stranke, ne o kateremkoli drugem pravno relevantnem dejstvu, ki je bilo podlaga za odločitev v postopku izdaje izpodbijanega sklepa.

Po diktaciji 161. člena ZASP mora tožeča stranka tam navedena poročila, mnenja ipd. sprejeti oziroma pridobiti, tako da je od notranjih aktov tožeče stranke odvisno, ali je za sprejem ali pridobitev teh dokumentov res pristojna skupščina. Ta zahteva tožene stranke zato nima podlage v zakonu, poleg tega pa tožeča stranka nalaga tudi sprejem dokumentov in ukrepov, za katere po vsebini zadostuje njihova pridobitev, na ta način pa nedopustno širi obveznosti tožeče stranke, ki jih lahko predpiše zgolj zakonodajalec. ZASP določa zgolj to, da morajo poročila organov vodenja in nadzora vsebovati podatke o delitvi avtorskih honorarjev in nadomestil, ne pa tudi vseh zahtev, ki jih dodatno postavlja tožena stranka. Po mnenju tožeče stranke so ti podatki v poročilih vsebovani,

pri čemer posebej opozarja na tabelo na strani 11 letnega poročila za poslovno leto 2006 in podatke o promocijskih skladih na strani 12 tega poročila.

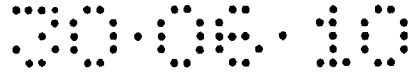
Po mnenju tožeče stranke je brez podlage v ZASP tudi stališče tožene stranke, da bi moral biti splošni obračun vključen v letno poročilo, je pa avtorjem omogočen vpogled v poslovno dokumentacijo, tako da lahko vsakdo preveri, ali je njegov obračun pravilen. Po 28. členu Statuta tožeče stranke upravni odbor pripravi letno poročilo o zbranih avtorskih honorarjih in nadomestilih, njihovi delitvi, poslovanju in izvajanju sporazumov ter sprejema splošni obračun na predlog odbora za zaščito avtorskih pravic. Skupščina je s Statutom prenesla pristojnost za sprejem splošnega obračuna na upravni odbor, drugače pa tudi življenjsko ne bi moglo biti, saj mora biti to opravilo opravljeno hitro.

Tožeča stranka je pridobila mnenje organov upravljanja in nadzora o poročilu in mnenju revizorja, res pa je, da tega mnenja ni obravnavala skupščina, ker ZASP tega ne določa. Dalje glede revizijskega poročila tožeča stranka meni, da to poročilo ni bilo izdano s pridržkom, temveč je bilo pozitivno. Ni šlo namreč za nepravilnost, ki bi jo ugotovil revizor, temveč za vprašanje, katera rešitev je primernejša oziroma skladnejša z načeli delitve avtorskih honorarjev iz 10. člena Statuta. Tudi sicer iz mnenja ni razvidna nikakršna kršitev ali nepravilnost, saj Pravilnik o zaščiti avtorskih pravic in delitvi honorarjev nima izrecnih določb o delitvi, zato jih tožeča stranka tudi ni mogla kršiti. Revizijska družba je naknadno izdala pojasnilo glede revizijskega poročila, v katerem ugotavlja, da tožeča stranka ni kršila zakonskih določb ali svojih notranjih aktov. Poleg tega zakon ne predpisuje, kateri organ znotraj kolektivne organizacije mora v primeru nepravilnosti, ki jih ugotovi revizor, sprejeti ukrepe. Tako je upravni odbor na podlagi revizijskega poročila na korespondenčni seji dne 14. 6. 2007 sprejel ustrezen sklep.

Glede predlogov finančnega in letnega načrta tožeča stranka meni, da sta ustrezna in v skladu z ZASP. Zakon za finančni načrt ne določa, da mora vključevati tudi načrtovane prihodke, kar tudi ne bi bilo življenjsko, saj so prihodki odvisni od množice negotovih dejstev. Zakon ne določa vsebine letnega načrta, tako da bi lahko do kršitve glede tega prišlo le tako, da tožena stranka prihodka iz svoje dejavnosti ne bi namenila za avtorske honorarje članov in za pokrivanje stroškov poslovanja v skladu z letnim načrtom, ali pa če skupščina letnega načrta sploh ne bi sprejela.

Tožeča stranka iz navedenih razlogov sodišču predlaga, naj izpodbijani sklep odpravi ter s sodbo odloči tako, da ugotovi, da ne obstaja obveznost tožeče stranke, ki ji je naložena z izpodbijanim sklepom, podrejeno pa, naj izpodbijani sklep odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponoven postopek. Poleg tega zahteva tudi povračilo stroškov postopka.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo nasprotuje tožbenim navedbam. Navaja, da se je pri izdaji izpodbijanega sklepa oprla ne le na vsebino dokumentov, ki jih je posredovala tožeča stranka, temveč tudi na pojasnila tožeče stranke, ki ji je bila na sestanku dana možnost, da se o posameznih dejstvih dodatno izjavi. Glede tega, katere dokumente mora tožeča stranka po njenem mnenju pridobiti in katere mora sprejeti njena skupščina, tožena stranka meni, da ZASP za kolektivne organizacije ne predpisuje statusne oblike, zato tudi izrecno ne določa, kateri organ naj bi dokumente sprejel oziroma pridobil. Ker gre za dokumente bistvenega pomena za kolektivno organizacijo in njene članke, je potrebno določbo 1. odstavka 161. člena ZASP razlagati v skladu z njenim namenom. Zato tožena stranka pred izdajo dovoljenja za kolektivno upravljanje pravic vedno preveri, ali je statut organizacije v skladu z ZASP, pri čemer je še posebej pozorna na določitev pristojnosti organov kolektivne organizacije. Tako tudi statut tožeče stranke v 22. členu določa pregled, sprejem oziroma potrditev vseh dokumentov, glede katerih to z izpodbijanim

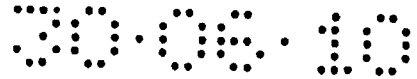
sklepom zahteva tudi tožena stranka. Namen zakonodajalca je namreč bil, da te dokumente sprejme zbor vseh članov kolektivne organizacije, kar so kot logično razlago sprejele vse kolektivne organizacije in so v najvišjih notranjih aktih določile, da te dokumente sprejmejo skupščine.

Tožena stranka ne postavlja dodatnih zahtev glede podatkov o delitvi avtorskega honorarja, saj je po njenem mnenju splošni obračun sestavni del letnega poročila o delitvi zbranih avtorskih honorarjev in nadomestil. Vsebino splošnega obračuna določa Pravilnik tožeče stranke o zaščiti avtorskih pravic, gre pa za temeljni dokument za delitev avtorskih honorarjev in dejansko predstavlja poročilo o načinu oblikovanja delilne mase. Zato bi moral biti vključen v letno poročilo, tako da bi o njem odločala tudi skupščina, ki bi morala imeti možnost, da ga zavrne. V nasprotnem primeru bi lahko upravni odbor in odbor za zaščito avtorskih pravic tožeče stranke sprejemala splošne obračune povsem arbitrarno, saj jih člani skupščine ne bi mogli nadzorovati.

Obravnavana in sprejeta letna poročila niso vsebovala vseh vsebin, ki jih določa ZASP, saj iz gradiva ni razvidno, koliko neto zneska za delitev naj bi se delilo domačim avtorjem in koliko tujim. Ta podatek je za avtorje zelo pomemben, enako pa velja tudi za znesek promocijskega sklada in način njegove delitve. Točnega zneska promocijskega sklada za leto 2006 ter podatka, koliko in po kakšnih kriterijih se je iz njega izplačevalo, tožena stranka ni mogla dobiti niti na sestanku s tožečo stranko. Člani kolektivne organizacije sami prispevajo v promocijski sklad, zato morajo imeti pravico, da o njem odločajo. ZASP ne predvideva promocijskega ali kakršnega koli drugega sklada, zato je nujno da o tem, ali se bodo avtorji odrekli delu svojega honorarja na račun takega sklada, odločajo avtorji sami, enako kot tudi o tem, po kakšnih pravilih naj bi se sredstva iz takega sklada delila. Po mnenju tožene stranke oblikovanje promocijskega sklada in delitev njegovih sredstev pomeni eno od oblik delitve avtorskih honorarjev, zato morajo biti podatki o tem vsebovani v letnem poročilu.

Sprejem dokumentov, ki jih določa ZASP, ni sam sebi namen, zato kolektivna organizacija svoje naloge ne more opraviti zgolj s tem, da sprejme dokument z določenim naslovom, ne glede na njegovo vsebino. Tako je zaradi pomena sporazumov za delovanje kolektivne organizacije o njihovem izvajanju treba pripraviti letno poročilo, ki ga mora kolektivna organizacija sprejeti. Ugotovljenih pomanjkljivosti zato ne bi bilo mogoče odpraviti zgolj s tem, da bi organi upravljanja in nadzora pripravili nova poročila, saj mora ta poročila v skladu s 161. členom ZASP in statutom tožeče stranke sprejeti njena skupščina. Prav tako tožena stranka meni, da mora skupščina sprejeti vse dokumente, navedene v 161. členu ZASP, iz skupščinskega gradiva in zapisa sklepov 10. redne skupščine tožeče stranke pa ni razvidno, da bi bilo obravnavano in sprejeto poročilo revizijske gospodarske družbe. Mnenje, ki ga je revizijska družba pripravila naknadno, ni pomembno, saj v času skupščine ni obstajalo. V dokumentu z dne 4. 9. 2007 je revizor opozoril na delitev prilivov, navedel, da po njihovem mnenju delitev ni bila pravična ter izrecno zapisal, da bi o tem morala presojeti tudi skupščina tožeče stranke.

Glede podatkov, ki jih mora po 5. točki 1. odstavka 161. člena ZASP vsebovati finančni načrt, tožena stranka opozarja, da mora po navedeni določbi finančni načrt vključevati plan stroškov, kar pomeni, da je finančni načrt širši pojem od plana stroškov. Da tudi tožeča stranka razume, da naj bi finančni načrt vključeval tako plan stroškov kot tudi načrtovane prihodke, izhaja tudi iz poslovno finančnega načrta tožeče stranke, ki govori o pričakovanem povečanju prihodkov. Ta del finančnega načrta zato po mnenju tožene stranke med strankama ni sporen, temveč je sporen le njegov obseg. Poslovno finančni načrt, kot ga je sprejela skupščina, ni ustrezno razdelan, tako da ob koncu poslovnega leta ne bo mogoče preveriti, ali je bil uresničen ali ne. Da bi bilo to mogoče, mora finančni načrt vsebovati obrazložene ocene prihodkov in stroškov, ne le zapisa, da se pričakuje

porast prihodkov in da se ocenjuje, da je kriterij za stroške v višini 20 % primeren. Ker gre za dokument, s katerim se načrtujejo prihodki in stroški, mora biti pojasnjeno, na katerih dejstvih temeljijo pričakovanja. Zgolj na podlagi ugotovitve ob koncu poslovnega leta, ali je bil načrt uresničen oziroma v kakšni meri je bil uresničen, lahko člani ocenijo uspešnost poslovanja kolektivne organizacije.

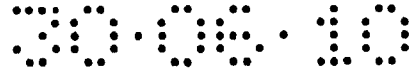
Letni načrt je namenjen natančnejši opredelitvi delitve prihodkov in stroškov kolektivne organizacije, letni načrt, kot ga je sprejela skupščina tožeče stranke, pa ne vsebuje za to potrebnih podatkov. Nadzor nad zakonitim delovanjem kolektivnih organizacij je določen v korist imetnikov pravic, torej članov kolektivne organizacije. Ta organizacija ni sama sebi namen, temveč preko nje člani uveljavljajo svoje pravice. Ker je po ZASP kolektivno upravljanje pravic v določenih primerih obvezno, avtorji nimajo možnosti, da bi svoje pravice uveljavljali individualno. Avtorji iz kolektivne organizacije torej ne morejo izstopiti, zato obstoj kolektivne organizacije ni odvisen od njenega delovanja, tako da je zelo pomembno, da je to delovanje pregledno. Tožena stranka iz vseh navedenih razlogov meni, da je odločila pravilno in zakonito ter sodišču predlaga, naj tožbo zavrne.

Tožba ni utemeljena.

Tožena stranka je izpodbijani sklep izdala v izvrševanju svoje nadzorne funkcije nad tožečo stranko (1. odstavek 162. člena ZASP). Tožeča stranka je status kolektivne organizacije, ki neprofitno upravlja določene avtorske in sorodne pravice, pridobila z dovoljenjem tožene stranke (146. člen, 148. člen ZASP). Kot edina kolektivna organizacija za uveljavljanje in upravljanje glasbenih avtorskih pravic ima monopolni položaj (zakonska podlaga za to je v 2. odstavku 149. člena ZASP, ki praviloma dopušča ustanovitev le ene organizacije za isto vrsto avtorskih del in iste pravice; tak položaj ji je pripisalo tudi Ustavno sodišče RS v sklepu št. U-I-149/98 z dne 28. 6. 2001), hkrati pa z omogočanjem množične uporabe varovanih avtorskih del deluje v javnem interesu. Posledica opisanega položaja je nadzorstvo tožene stranke nad delovanjem tožeče stranke. Obseg nadzora, za katerega ZASP pooblašča toženo stranko, ureja 162. člen tega zakona, po 1. odstavku 162.a člena pa tožena stranka s sklepom odredi kolektivni organizaciji, da v določenem roku odpravi ugotovljene kršitve.

Glede vprašanja, ali mora akte, na katere se nanaša izpodbijani sklep, sprejeti skupščina tožeče stranke, sodišče najprej ugotavlja, da pristojnosti te skupščine ne določa ZASP, temveč jo je določila tožeča stranka v 22. členu svojega statuta. Po tej določbi ima skupščina izključno pristojnost (med drugim), da pregleda in sprejme letna poročila organov tožeče stranke (2. točka), da pregleda in sprejme poročilo revizijske gospodarske družbe o opravljenem revidiranju računovodskih izkazov ter poslovanju tožeče stranke za poslovno leto, skupaj z mnenjem pooblaščenega revizorja o pravilnosti in skladnosti poslovanja društva z zakoni in drugimi predpisi (3. točka), sprejme mnenje organov upravljanja in nadzora tožeče stranke o poročilu in mnenju iz prejšnje točke in predlagane ukrepe, če pooblaščen revizor ugotovi nepravilnosti v poslovanju tožeče stranke (4. točka), sprejme letni načrt (8. točka), potrdi finančno poročilo in finančni načrt ter poslovno poročilo in poslovni načrt, ki vključuje predvideni plan stroškov (9. točka). Tožena stranka je torej v svoji odločitvi o tem, kateri organ mora odpraviti ugotovljene nepravilnosti, sledila najvišjemu aktu tožeče stranke.

Po določbi 148. člena ZASP je statut, ki določa organe in njihova pooblastila za izvajanje nalog kolektivne organizacije tudi akt, ki mora biti priložen vlogi za izdajo dovoljenja. Zmotno je mnenje tožeče stranke, da ji je tožena stranka naložila obveznosti, za katere v ZASP ni podlage, ker lahko obveznosti po ustavno pravni ureditvi predpiše zgolj zakon. Če je tožeča stranka mislila na 87. člen

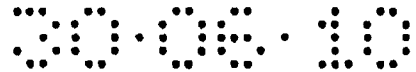

Ustave RS, ga napačno razume. Po ustavnopravni doktrini (glej Ustavno sodstvo, Cankarjeva založba, Ljubljana, 2000, stran 64) podzakonski predpis ne sme originarno, preko v splošnih obrisih začrtanega okvira v zakonu, urejati pravic in dolžnosti. Kako pa jih ureja v zakonskem okviru, je odvisno od narave razmerja. ZASP je v 161. členu naštel najpomembnejše akte kolektivne organizacije, skladno s to določbo pa je tožeča stranka za sprejem teh aktov pooblastila skupščino kot organ, ki je zbor njenih članov (21. člen Statuta). Zato so po presoji sodišča ugovori, da ni potrebno, da akte, na katere se nanaša izpodbijani sklep, sprejme skupščina, neutemeljeni.

Tožena stranka v izpodbijanem sklepu navaja, da je iz posredovanega zapisnika 10. redne skupščine tožeče stranke dne 5. 7. 2007 ugotovila, katere akte je skupščina obravnavala in potrdila. Meni, da skupščina ni obravnavala vseh aktov oziroma vsebin, ki bi jih morala, zato je tožeči stranki naložila, da sprejme manjkajoče akte oziroma ustrezno dopolnjene akte, za katere je ugotovila, da so pomanjkljivi. Iz tožbenih navedb izhaja, da je bilo tožeči stranki jasno, odpravo katerih pomanjkljivosti ji nalaga tožena stranka, le strinjala se ni, da gre za pomanjkljivosti. Taki njeni pomisleki pa so po presoji sodišča neutemeljeni.

Po 1. odstavku 161. člena ZASP mora kolektivna organizacija za vsako poslovno leto sprejeti oziroma pridobiti letna poročila organov upravljanja in nadzora o zbranih avtorskih honorarjih in nadomestilih, njihovi delitvi, poslovanju kolektivne organizacije, izvajanju skupnih sporazumov med kolektivno organizacijo in reprezentativnim združenjem uporabnikov ter sporazumov s tujimi kolektivnimi organizacijami. V razmerju med kolektivno organizacijo in njenimi člani, ki je po pravni naravi mandatno razmerje (po 151. členu ZASP kolektivna organizacija na podlagi pogodbe z avtorjem ali na podlagi zakona za avtorja upravlja z njegovimi pravicami), predstavlja letno poročilo realizacijo dolžnosti prevzemnika naročila – kolektivne organizacije o dajanju računa iz opravljenih poslov na splošni ravni. Zato mora biti delitev zbranih sredstev, kar je zakonsko določena vsebina letnega poročila, prikazana tako, da je preverljiva. S tem se članom, tudi zunanjim, zagotavlja statutarna pravica do vpogleda v finančno poslovanje. Na podlagi podatkov letnega poročila za poslovno leto 2006 tudi po mnenju sodišča ni mogoče preizkusiti, ali so bile upoštevane zahteve zakona in statuta o delitvi. Zato ne zadošča zgolj znesek zbranih sredstev (prihodki – stran 4 letnega poročila) in znesek razdeljenih honorarjev (delitveni sklad malih pravic – stran 6 finančnega poročila) oziroma znesek promocijskega sklada (stran 12 letnega poročila), ne tabelaričen prikaz predlaganih zneskov za delitev (stran 11 letnega poročila), kot tožeča stranka navaja v tožbi. Glede na kompleksnost pravil o delitvi je za to potrebno tudi poznavanje drugih parametrov, predpisanih v 26. členu Pravilnika o zaščiti avtorskih pravic in delitvi avtorskih honorarjev. Kot izhaja iz skupščinskega gradiva, pa se skupščina s takimi parametri ni niti seznanila, saj niso razvidni niti iz poročila predsednika odbora za zaščito avtorskih pravic, ki je po Statutu (31. člen) tisti organ, ki pripravi letno poročilo o zbranih avtorskih honorarjih in nadomestilih, njihovi delitvi, poslovanju tožeče stranke in izvajanju sporazumov. Sodišče se zato strinja s toženo stranko, da delitev zbranih sredstev, kakršno je obravnavala skupščina tožeče stranke, ni bila prikazana dovolj transparentno, ne za domače ne za tuje avtorje, ki jih tožeča stranka zastopa v okviru svetovnega glasbenega repertoarja. Prav tako ni jasno, po kakšnem kriteriju (ob siceršnjem pravilu dejanskega obsega uporabe) so se delila sredstva promocijskega sklada.

Pravno presojo vzdrži tudi ocena tožene stranke, da v skupščinskem gradivu ni dovolj informacij o izvajanju sporazumov, kar mora letno poročilo vsebovati na podlagi 1. točke 1. odstavka 161. člena ZASP. Res je, da ZASP ne določa natančne vsebine tega poročila, na kar se sklicuje tožeča stranka, vendar pa je poročilo, ki zgolj navaja, da realizacija sporazuma za uporabo avtorskih glasbenih del prek jukebox aparatov ne poteka po pričakovanjih, glede sporazumov s tujimi kolektivnimi

organizacijami pa konkretnih podatkov sploh nima, ampak le ocenjuje sodelovanje kot zgledno, tudi po mnenju sodišča preskopo.

Na podlagi ugotovitev, da letno poročilo ni vsebovalo vseh potrebnih podatkov, zaradi česar skupščina tožeče stranke ni obravnavala vseh vprašanj, ki bi jih morala, je pravni sklep tožene stranke, da je bila v tem pogledu kršena 1. točka 1. odstavka 161. člena ZASP, pravilen.

Glede sprejema mnenja organov upravljanja in nadzora o poročilu revizijske gospodarske družbe o opravljenem revidiranju računovodskih izkazov, o poslovanju tožeče stranke in o mnenju pooblaščenega revizorja o pravilnosti in skladnosti poslovanja z zakoni in drugimi predpisi ter glede ukrepov v zvezi z ugotovitvami revizorja, je sodišče že pojasnilo svoje stališče, da gre za pristojnost skupščine. Iz tega razloga ocenjuje kot pravilno odločitev tožene stranke, kot izhaja iz 2. in 3. točke izreka izpodbijanega sklepa.

Svojo oceno, da predlog finančnega načrta ni ustrezno razdelan, je tožena stranka podprla s pojasnilom, da mora načrt vsebovati tudi obrazloženo oceno predvidenih prihodkov, zato ne drži tožbeni ugovor, da ni jasno, kaj bi bil za toženo stranko ustrezno razdelan finančni načrt. Takšen, kakršnega je obravnavala skupščina, je imel le vrednostno oceno stroškov (kar je po mnenju sodišča glede na zakonsko zahtevo po neprofitnem delovanju tožeče stranke sicer pomembno zaradi presoje, ali gre zgolj za stroške njenega delovanja) in povsem nedefinirano oceno, da naj bi se v poslovnem letu 2007 povečali prihodki od malih uporabnikov ter prihodki od radijskih postaj. To za akt, s katerim se načrtuje finančno poslovanje organizacije, tudi po mnenju sodišča ne more biti dovolj.

Vsebine, ki bi naj jih po obrazložitvi izpodbijanega sklepa imel letni načrt, niso arbitrarne zahteve tožene stranke, temveč izhajajo iz zakona. Po 1. odstavku 135. člena ZASP mora kolektivna organizacija prihodek iz svoje dejavnosti nameniti za avtorske honorarje članov in za pokrivanje stroškov poslovanja v skladu z letnim načrtom, ki ga sprejme skupščina. Že zakon je torej določil, da je letni načrt tisti akt, ki ga sprejme najvišji organ in v njem določi temeljna razmerja v kolektivni organizaciji. Takšne vsebine letni načrt tožeče stranke za leto 2000 nima, saj določa le naloge tožeče stranke, navaja, katere akte bo pripravila in imenuje delovne skupine.

Glede na navedene razloge sodišče ocenjuje ugovore tožeče stranke, da je ravnala skladno z zakonom in pravilno sprejela vse zahtevane dokumente, tožena stranka, ki ji to oporeka, pa da je kršila materialno pravo, za neutemeljene.

Po presoji sodišča izpodbijani sklep tudi ni obremenjen z bistvenimi kršitvami pravil postopka, ki bi narekemale njegovo odpravo. Tožeča stranka neutemeljeno ugovarja, da je bilo kršeno načelo zaslišanja stranke (9. člen ZUP) ker naj ji ne bi bila dana možnost, da se izjavi o vseh dejstvih in okoliščinah, ki so pomembne za odločbo. Sodišče ugotavlja, da sta bila pred izdajo izpodbijanega sklepa opravljena dva sestanka, o katerih sta sestavljena zapisnika. Ta sestanka sta bila namenjena prav temu, da tožeča stranka obrazloži svoja stališča glede dejstev in okoliščin, na katera je tožena stranka oprla izpodbijani sklep. K temu je treba dodati še, da je tožena stranka svoje ugotovitve o neupoštevanju zakonskih določb oprla izključno na listine, ki jih je pripravila in sprejela tožeča stranka, torej so ji bile te listine znane.

Sodišče je tožbo na podlagi 1. odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, dalje ZUS-1) zavrnilo kot neutemeljeno, ker je presodilo, da je izpodbijani sklep pravilen in utemeljen na zakonu ter da upravni organ v postopku pred izdajo sklepa ni bistveno kršil pravil

postopka. S tem, ko je zavrnilo tožbo, je sodišče zavrnilo tudi zahtevek tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka. Podlaga za to je določba 4. odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, da trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-).

V Ljubljani, dne 10. 5. 2010

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe: